

CAPITOLUL 1

LUNI, 15 APRILIE 1912

2:00 a.m.

PE PUNTEA RMS *TITANIC*

Titanicul se scufunda.

Uriașa navă se lovide de un aisberg.

Uscatul era foarte departe.

George Calder, un băiețel de zece ani, stătea pe punte. Tremura, pentru că în noaptea aceea era foarte rece.

Și pentru că era speriat. Mai speriat decât fusese vreodată.

Mai speriat decât atunci când Papá jurase că o să-l trimită la școala militară, departe de toate și de toți.

Chiar mai speriat decât atunci când îl fugărise o panteră neagră prin pădure, acasă în Millerstown, New York.

Puntea *Titanicului* era plină de oameni. Unii fugeau și strigau:

— *Ajutor!*

— *Luați-l pe copilul meu!*

— *Săriți!*

Alții țipau pur și simplu. Copiii plâneau. Un foc de armă explodează pe punte. Dar George nu se mișcă din loc.

Țin-te bine, își spunea, cu mâinile încleștate pe balustradă, ca și cum ar fi putut susține nava.

Nu putea privi în jos spre apa aceea întunecată. Își ținea ochii ațintiți spre cer. Nu mai văzuse

niciodată atâtea stele. Papá spunea că mama îl privește din ceruri.

Oare mama îl vede acum?

Vaporul se înclină.

— Ne scufundăm! strigă cineva.

George închise ochii, rugându-se să fie un vis.

Zgomote și mai îngrozitoare umplură aerul. Geamurile se spărgeau. Mobila trosnea. Și mai multe țipete și plânsete. Un muget, ca de animal uriaș care murea în chinuri. George încercă să rămână agățat de balustradă, dar nu mai putu să se țină. Se rostogoli, lovindu-se cu capul de punte.

Apoi nu mai văzu nimic.

Chiar și stelele deasupra lui părură să se stingă.

CAPITOLUL 2

CU 19 ORE MAI DEVREME...

DUMINICĂ, 14 APRILIE 1912

7:15 a.m.

CLASA ÎNTÂI, PUNTEA B, RMS *TITANIC*

În dimineața aceea, George se trezi devreme, aproape așteptându-se să-l audă pe Papá că îl strigă să-l ajute la treabă.

Dar apoi își aminti: *Titanicul!*

Se afla pe cel mai mare vapor din lume.

Era cea de-a cincea zi pe mare. George și sora lui în vârstă de opt ani, Phoebe, stătuseră două luni în Anglia cu mătușa Daisy. Ce bine fusese! Ca surpriză pentru aniversarea de zece ani a lui George, mătușa Daisy îi dusesese să vadă Turnul Londrei, unde te decapitau dacă nu erai pe placul regelui.

Acum se întorceau în America.

Înapoi la Papá și la mica lor fermă din nordul statului New York.

George se dădu jos din pat și îngenunche lângă ferestrauca rotundă ce dădea spre ocean.

— 'Neața, zise Phoebe, ițindu-se după perdelele de mătase ale patului ei și băjbâind după ochelari. Părul ei șaten cârlionțat era tot zburlit. După ce te uitai?

George zâmbi. Phoebe avea mereu câte o întrebare, chiar și la ivirea zorilor.

Poate că de asta era cea mai deșteaptă surioară din lume.

— Mi s-a părut că văd un calamar uriaș, zise George. Care vine spre noi să ne prindă!

George se repezi și o apucă pe Phoebe, mișcându-și brațele ca un calamar. Fetița se ghemui și izbucni în râs.

Încă mai râdea când intră mătușa Daisy. Chiar și în halat și papuci, mătușa Daisy era cea mai drăguță doamnă de pe vapor. Uneori, lui George nu-i venea să creadă că era atât de bătrână: avea douăzeci și doi de ani!

— Ce-i asta? zise mătușa Daisy. Știți regula: e interzis să vă distrați fără mine!

Phoebe se ridică și îl cuprinse pe George cu brațele.

— Georgie a zis că a văzut un calamar uriaș.

Mătușa Daisy râse.

— Nu mă îndoiesc. Toată lumea vrea să vadă *Titanicul*, chiar și monștrii marini.

George aproape că o crezu. Nu-și imaginase niciodată ceva ca *Titanicul*.

Mătușa Daisy spunea că vaporul era un palat plutitor. Dar era mult mai bun decât castelele reci și pline de praf pe care le văzuseră în Anglia. Aveau

cu totul trei camere: una pentru Phoebe și George, una pentru mătușa Daisy și una pentru pierdut vremea. Aveau chiar și steward, un bărbat pe nume Henry. Avea părul roșcat și un accent irlandez din pricina căruia tot ce spunea suna ca un cântec vesel.

— Prosoape noi pentru baie? îi întreba el. Niște cacao înainte de culcare?

Chiar și înainte să se dea stingerea, Henry ciocănea și băga capul pe ușă.

— Mai aveți nevoie de ceva?

George tot încerca să se gândească de ce ar mai fi putut avea nevoie.

Însă ce-ți putea lipsi pe *Titanic*?

Vaporul avea totul, chiar și o piscină cu apă din ocean, încălzită ca o baie, chiar și draperii aurii de mătase pentru pat, ca să te prefaci că dormi în grota piraiților, chiar și trei săli de mese unde puteai să mănânci orice doreai. Cu o seară înainte, George mâncase două porții de friptură de vită, plăcintă cu carne de vițel și șuncă, morcovi dulci și un desert ciudat, care se numea budincă cu bezea. Avea gust de vată de zahăr.

De fapt, ceva lipsea totuși de pe *Titanic*: echipa de baseball New York Giants. George se întreba ce-ar spune Henry dacă i-ar zice:

— Am nevoie imediat de libero-ul Artie Fletcher!
Probabil că Henry ar spune:

— Imediat, domnule!

George zâmbea doar gândindu-se la asta.

Dar mătușa Daisy nu zâmbea. Părea foarte serioasă.

— Trebuie să profităm din plin de ultimele trei zile pe mare, zise mătușa Daisy în șoaptă. Vreau să-mi promiți, George. *Gata* cu năzbâtiile!

George înghiți în sec.

Mai era încă supărată pe el pentru ce făcuse aseară?

Se dăduse pe balustrada scării principale din foaierul de la clasa întâi. Cum să reziste acestei tentații? Lemnul era atât de lucios și de lustruit, curbându-se ca un tobogan.

— Doamna aceea ar fi putut să se dea la o parte, zise George.

— Cum să se dea? zise Phoebe. Avea pe ea cincizeci de kilograme de diamante!

Mătușa Daisy aproape zâmbise, George era convins de asta.

Nu, nu putea să stea supărată pe el prea mult timp.

Mătușa Daisy își apropie fața de George. Avea pistrui pe nas, exact ca George și Phoebe.

— Gata cu năzbâtiile, repetă ea, împungându-l în piept. N-aș vrea să fiu nevoită să-i trimit tatălui tău o telegramă.

Stomacul lui George se strânse ca o minge de baseball.

— Nu-i spune lui Papá! zise Phoebe. O să-l trimită pe George la școala aia militară!

— O să fiu cuminte, promise George. Serios, o să fiu cuminte.

— Așa să faci, zise mătușa Daisy.